

enevældige Konge ivrig for at faa forandret og forbedret. Alle disse mange Forandringer satte Skræk i Blodet paa Folk og bragte dem den Tro, at dette Fæstningsbyggeri og særlig Kastellet, som var det første Led i en Kæde af Foranstaltninger, som blev truffet rundt om København, var rettet mod Københavns Borgere. Det var ikke underligt, at Frederik den Tredie fandt sig foranlediget til at sikre København mod en ny Overrumpling. Forholdet mellem Danmark og Sverige var stadig spændt, og dertil kom, at Forholdet mellem England og Danmark ogsaa var spændt. Frederik den Tredie maatte søge andre allierede, og han søgte da Alliance med Nederlandene og Frankrig. Han var bange for, at København skulde blive overfaldet. Derfor gik hele hans Bestræbelse ud paa baade ved Kastellets Opførelse og ved Befæstning af København at sikre Byen mod et saadant Overfald som det, den nylig havde været Genstand for. Men disse forskellige Foretagender gav Anledning til den Misforstaaelse, som det efter min Formening var, at Kastellet skulde være opført imod Københavns Borgere.

Men lad nu være, at det har været saa, som Rygterne vilde vide, lad være, at der har været Anledning til, at Københavns Borgere var bange for, at Kastellet var vendt imod dem. Hvad berettiget saa det ærede Medlem til at overføre dette paa den nuværende Tid? Det ærede Medlem sagde, at Rygterne om, „at Kastellet egentlig er en Fæstning for Hoffet, begynder at vokse op igen i denne Tid, da man ganske umotiveret — i alt Fald har jeg ikke hørt nogen fornuftig Motivering deraf — vil nægte at overlade Kastellet til Museumsbygninger.“ Det ærede Medlem tilføjede: „Jeg véd ikke, om de Rygter har Ret, der siger, at Hoffet har henvendt sig til de højere Officerer eller de højere Officerer til Hoffet, men Meningen er vistnok den — i alt Fald er Rygterne tilbøjelige til at formode det —, at naar Forsvarsministeriet nu har taget et andet Standpunkt, end det gjorde for et Par Aar siden, saa er det ikke af militære Grunde, ikke, fordi Kastellet har militær Betydning, ikke, fordi Kastellet er et Sted, hvor der er godt for Soldaterne at være.“ Det er en dristig Slutning, at fordi muligvis Frederik den Tredie har opført Kastellet for at sikre sig ogsaa imod Københavns Borgere for det Tilfælde, at det skulde komme til Konflikt med dem, skulde lignende Tanker med Hensyn til Kastellets Anvendelse spøge nu for Tiden. Jeg synes

ikke, det ærede Medlem skulde gøre sig til Tolk for de vanvittige Rygtesmederier, der findes i København og andre Steder i denne Tid. Jeg har aldrig set saa mange Rygtesmede paa Værkstedet, som jeg har set i den senere Tid, og her er et af de grelleste Tilfælde. Hvor kan det falde det ærede Medlem ind at udkaste den Formening eller at fæste Tiltro til et saadant Rygte, der er undfanget i en forvirret Hjerne, at Kastellet kun er indrettet paa at skulle afgive et Tilflugtssted for Hoffet? Jeg spørger det ærede Medlem: Hvad mener han med Hoffet? Er det Lakajerne ved Hoffet, eller hvad er det for nogle, han har hørt disse Rygter fra? Hvem er det, han tænker sig skulde skjule sig i Kastellet, hvis der blev Konflikt?

Jeg sagde i Gaar til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, at det trækker op til Konflikt. Jeg tror, at Københavns Borgere er en meget loyldig Befolkning, og jeg véd ikke, hvilket Borgerskab det ærede Medlem tænker paa, naar han mener, man kan tænke sig, at Kastellet i vore Dage skulde være vendt imod Byens Borgere. Naar det ikke trækker op til Oprør eller Spektakler i Borgerskabet, saa er der heller ikke nogen Anledning til at træffe Foranstaltninger derimod. Men det værste, Hoffet kunde gøre, hvis der forelaa noget saadant, var dog virkelig at ty ned og skjule sig i Kastellet, saaledes som det nu ligger, aabent for alle. Hele den Udvikling, Kastellet har været Genstand for nu i en Række Aar, bevirker, at dets Stilling nu er vidt forskellig fra, hvad den var i Frederik den Tredies Tid. Nu er hele Kastellet, Smedelinien og hele Terrænet deromkring Spadserepladser, hvor enhver kan gaa hen. (Afbrudelse: Nej.) Ja jeg véd ikke, om det er forbudt det ærede Medlem at komme derned, jeg tror, at den Overenskomst, der blev sluttet med Københavns Magistrat for to Aar siden, aabner fuldstændig Adgang. Der er ingen Kanoner, der er intet Skyts, der er de gamle Bygninger, men for et Hof, der laa i Konflikt med Københavns Borgere, vilde det være den visse Undergang at søge Tilflugt dernede. Men der er jo ikke nogen saadan Konflikt, og jeg synes ikke, man skal male Fanden paa Væggen.

Jeg er forbavset over, at det ærede Medlem vil gøre sig til Talsmand for Rygter af den Art og udtale den Mening, at den forandrede Stilling, som han nu tillægger Krigsministeriet — i Modsætning til det Standpunkt, som Forsvarsminister Munch indtog for et Par Aar siden — skulde være